

ΑΝΑΚΟΙΝΩΘΕΝ ΤΥΠΟΥ αριθ. 126/22

Λουξεμβούργο, 14 Ιουλίου 2022

Αποφάσεις του Δικαστηρίου στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-59/18, Ιταλία κατά Συμβουλίου, και C-182/18, Comune di Milano κατά Συμβουλίου, στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-106/19, Ιταλία κατά Συμβουλίου και Κοινοβουλίου, και C-232/19, Comune di Milano κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου, και στην υπόθεση C-743/19, Κοινοβούλιο κατά Συμβουλίου

Καθορισμός της έδρας του EMA και της ELA: η αρμοδιότητα για τη λήψη της σχετικής απόφασης ανήκει στον νομοθέτη της Ένωσης και όχι στα κράτη μέλη

Οι αποφάσεις των αντιπροσώπων των κρατών μελών περί καθορισμού της νέας έδρας του EMA και της έδρας της ELA αποτελούν πολιτικές πράξεις οι οποίες δεν παράγουν δεσμευτικά αποτελέσματα και, ως εκ τούτου, δεν μπορεί να ασκηθεί κατ' αυτών προσφυγή ακυρώσεως

Στις 20 Νοεμβρίου 2017, οι αντιπρόσωποι των κυβερνήσεων των κρατών μελών επέλεξαν το Άμστερνταμ ως νέα έδρα του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Φαρμάκων (EMA), αντί του Λονδίνου.

Επίσης, τον Ιούνιο του 2019, όρισαν, με απόφασή τους, ως έδρα της νεοσυσταθείσας Ευρωπαϊκής Αρχής Εργασίας (ELA) την Μπρατισλάβα.

Η Ιταλία και ο Comune di Milano προσέφυγαν κατά της αποφάσεως των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών περί καθορισμού της έδρας του EMA στο Άμστερνταμ, καθώς και κατά του κανονισμού 2018/1718¹, ο οποίος, σε χρόνο μεταγενέστερο της ανωτέρω αποφάσεως, όρισε ως έδρα του οργανισμού τη πόλη αυτή. Το δε Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο προσέφυγε κατά της αποφάσεως των αντιπροσώπων των κρατών μελών να ορίσουν ως έδρα της ELA την Μπρατισλάβα.

Με τις σημερινές του αποφάσεις, **το τμήμα μείζονος συνθέσεως του Δικαστηρίου απορρίπτει όλες τις ανωτέρω προσφυγές.**

Καταρχάς, το Δικαστήριο υπενθυμίζει ότι οι συλλογικές πράξεις των αντιπροσώπων των κρατών μελών δεν υπόκεινται στον έλεγχο νομιμότητας που ασκεί ο δικαστής της Ένωσης δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.

Ωστόσο, θα πρέπει μια τέτοια πράξη να μην αποτελεί στην πραγματικότητα απόφαση την οποία έλαβε το Συμβούλιο ως θεσμικό όργανο της Ένωσης.

Στο πλαίσιο αυτό, το Δικαστήριο εξετάζει, πρώτον, εάν η αρμοδιότητα σχετικά με τον καθορισμό της έδρας των οργάνων και των οργανισμών της Ένωσης ανήκει στους αντιπροσώπους των κυβερνήσεων των κρατών μελών, οι οποίοι αποφασίζουν με κοινή συμφωνία δυνάμει του κανόνα του άρθρου 341 ΣΛΕΕ, ή εάν ανήκει στον νομοθέτη

¹ Κανονισμός (ΕΕ) 2018/1718 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, της 14ης Νοεμβρίου 2018, για την τροποποίηση του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 726/2004 όσον αφορά τον καθορισμό της τοποθεσίας της έδρας του Ευρωπαϊκού Οργανισμού Φαρμάκων (ΕΕ 2018, L 291, σ. 3).

της Ένωσης.

Το Δικαστήριο κρίνει ότι το άρθρο 341 ΣΛΕΕ δεν έχει εφαρμογή στον καθορισμό της έδρας οργάνου ή οργανισμού της Ένωσης όπως ο EMA και η ELA.

Η αρμοδιότητα για τον καθορισμό του τόπου της έδρας του EMA και της ELA δεν ανήκει στα κράτη μέλη, αλλά στον νομοθέτη της Ένωσης, ο οποίος οφείλει να ενεργεί προς τον σκοπό αυτόν σύμφωνα με τις διαδικασίες που προβλέπουν οι σχετικές διατάξεις των Συνθηκών.

Εν συνεχεία, το Δικαστήριο κρίνει ότι **οι αποφάσεις των αντιπροσώπων των κρατών μελών που ελήφθησαν, αντιστοίχως, τον Νοέμβριο του 2017 και τον Ιούνιο του 2019 για τον καθορισμό της νέας έδρας του EMA και της έδρας της ELA** δεν μπορούν να χαρακτηριστούν ως πράξεις του Συμβουλίου. Αντιθέτως, οι εν λόγω πράξεις συνιστούν πράξεις εκδοθείσες συλλογικά και με κοινή συμφωνία των αντιπροσώπων των κυβερνήσεων των κρατών μελών.

Οι επίμαχες αποφάσεις, καθόσον ελήφθησαν από τα κράτη μέλη σε τομέα στον οποίον οι Συνθήκες δεν προβλέπουν τη δράση τους, δεν παράγουν κανένα δεσμευτικό έννομο αποτέλεσμα στο δίκαιο της Ένωσης. Πρόκειται για πολιτικές αποφάσεις **των κρατών μελών, οι οποίες δεν μπορούν αν προσβληθούν με προσφυγή ακυρώσεως δυνάμει του άρθρου 263 ΣΛΕΕ.**

Όσον αφορά τις προσφυγές που στρέφονται κατά του **κανονισμού 2018/1718**, το Δικαστήριο **απορρίπτει το σύνολο των επιχειρημάτων που προέβαλαν ο Comune di Milano και η Ιταλική Κυβέρνηση, τα οποία αφορούν τα προνόμια του Κοινοβουλίου και τον παράνομο χαρακτήρα του εν λόγω κανονισμού, ο οποίος απορρέει από τις προβαλλόμενες παρατυπίες της διαδικασίας που οδήγησε στην απόφαση των αντιπροσώπων των κρατών μελών της 20ής Νοεμβρίου 2017 περί καθορισμού του Άμστερνταμ ως νέας έδρας του EMA.**

Συναφώς, το Δικαστήριο αποφαινεται ότι η εν λόγω απόφαση αποτελεί πράξη πολιτικής συνεργασίας χωρίς δεσμευτική ισχύ, η οποία είναι ικανή να περιορίσει την εξουσία εκτιμήσεως του νομοθέτη της Ένωσης. Κατά συνέπεια, δεν μπορεί να κριθεί ότι **το Κοινοβούλιο δεν άσκησε, εν προκειμένω, τις νομοθετικές του αρμοδιότητες, θεωρώντας ότι δεσμεύεται από την επίμαχη απόφαση.**

Το Δικαστήριο προσθέτει ότι το Κοινοβούλιο θα μπορούσε βεβαίως, σε περίπτωση διαφωνίας με την πολιτική απόφαση των κρατών μελών να μεταφέρουν την έδρα του EMA στο Άμστερνταμ, να εναντιωθεί στο να αποτυπωθεί η εν λόγω απόφαση σε νομοθετική πράξη της Ένωσης.

ΥΠΟΜΝΗΣΗ: Η προσφυγή ακυρώσεως αποσκοπεί στην ακύρωση πράξεων των οργάνων της Ένωσης που αντιβαίνουν στο δίκαιο της Ένωσης. Υπό ορισμένες προϋποθέσεις, τα κράτη μέλη, τα όργανα της Ένωσης και οι ιδιώτες μπορούν να ασκήσουν προσφυγή ακυρώσεως ενώπιον του Δικαστηρίου ή του Γενικού Δικαστηρίου. Αν η προσφυγή είναι βάσιμη, η πράξη ακυρώνεται. Το καθού όργανο της Ένωσης οφείλει να καλύψει το ενδεχόμενο κενό δικαίου που δημιουργεί η ακύρωση της πράξεως.

Ανεπίσημο έγγραφο προοριζόμενο για τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο.

Το πλήρες κείμενο και η σύνοψη των αποφάσεων ([C-59/18 και C-182/18](#), [C-106/19 και C-232/19](#), και [C-743/19](#)) είναι διαθέσιμα στην ιστοσελίδα CURIA από την ημερομηνία δημοσίευσής τους.

Επικοινωνία: Estella Cigna-Αγγελίδη ☎ (+352) 4303 2582

Στιγμιότυπα από τη δημοσίευση των αποφάσεων διατίθενται από το «[Europe by Satellite](#)» ☎ (+32) 2 2964106

Μείνετε συνδεδεμένοι!

